

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D, a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **Bulk Wine Trade s. r. o.**, IČO: 29377455
sídlem Strachotín 98, 693 01 Strachotín
zastoupený advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem
sídlem Brněnská 154/32, 692 01 Mikulov

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. SZPI/AE769-26/2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. SZPI/AE769-

2

29 A 211/2016

23/2016. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, v rozhodném znění (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), za což mu byla správním orgánem I. stupně uložena pokuta ve výši 350 000 Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že z provozovny umístěné na adrese Strachotín 98, 693 01 Strachotín:

1) v období od 26. 3. 2015 do 30. 4. 2015 uvedl na trh formou prodeje odběratelům sudové víno Traminer, bílé víno, polosladké, alk. 12 % obj., země původu Moldávie, č. š. 116/15, v celkovém množství 2 000 l, které dle posudku a protokolu o zkoušce nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. VIII, části II, oddílu A, bodu 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (EHS) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, v platném znění (dále jen „nařízení EU č. 1308/2013“), když v něm byl laboratorním rozbořem prokázán přídavek vody ve výši 58 % obj., dále ve znaku ethanol z přidaného cukru nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. VIII, části I, oddílu A, bodu 2 písm. a) nařízení EU č. 1308/2013, když v něm laboratorní rozbor prokázal ethanol z přidaného cukru ve výši 6,72 % obj., a dále nevyhovělo požadavku stanovenému v čl. 3 odst. 2 nařízení ES č. 606/2009, resp. jeho příloze I A, když v něm byl zjištěn přídavek syntetického glycerolu, přičemž přídavek syntetického glycerolu ve víně není povoleným enologickým postupem či ošetřením, uvedené sudové víno tak bylo podrobena enologickému postupu, který není v Unii povolen; předmětné víno tak nebylo vyrobeno v souladu s pravidly uvedenými v příloze VIII nařízení č. 1308/2013, jeho uvedením na trh žalobce porušil čl. 80 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení,

2) v období od 27. 3. 2015 do 12. 5. 2015 uvedl na trh formou prodeje odběrateli sudové víno Pinot Gris, bílé víno polosuché, alk. 12 % obj., země původu Moldávie, č. š. 117/15, v celkovém množství 100 l, které dle posudku a protokolu o zkoušce nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. VIII, části II, oddílu A, bodu 1 nařízení EU č. 1308/2013, když v něm byl laboratorním rozbořem prokázán přídavek vody ve výši 41 % obj., a dále nevyhovělo požadavku stanovenému v čl. 3 odst. 2 nařízení ES č. 606/2009, resp. jeho příloze I A, když v něm byl zjištěn přídavek syntetického glycerolu, přičemž přídavek syntetického glycerolu ve víně není povoleným enologickým postupem či ošetřením, uvedené sudové víno tak bylo podrobena enologickému postupu, který není v Unii povolen; předmětné víno tak nebylo vyrobeno v souladu s pravidly uvedenými v příloze VIII nařízení EU č. 1308/2013, jeho uvedením na trh žalobce porušil čl. 80 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení,

3) v období od 8. 4. 2015 do 26. 5. 2015 uvedl na trh formou prodeje odběratelům sudové víno Pinot Gris, víno bílé, alk. 12 % obj., polosuché, země původu Moldávie, č. š. 141/15, v celkovém množství 11 770 l (staženo z oběhu celkem 3 240 l), které dle

posudku a protokolu o zkoušce nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. VIII, části II, oddílu A, bodu 1 nařízení EU č. 1308/2013, když v něm byl laboratorním rozбором prokázán přídavek vody ve výši 35 % obj., a předmětné víno tak nebylo vyrobeno v souladu s pravidly uvedenými v příloze VIII nařízení EU č. 1308/2013, jeho uvedením na trh žalobce porušil čl. 80 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v projednávané věci bylo laboratorními rozborů prokázáno, že na trh byly uvedeny produkty, které nevyhověly požadavku stanovenému v příloze VIII, části II, oddílu A, bodu 1 nařízení č. 1308/2013. V nevyhovujících produktech se vyskytovalo procentuálně vyjádřené množství vody jiného původu než z hroznů révy vinné – tzv. exogenní voda, jejíž přídavek není v produktech révy vinné povolen. Žalovaný se neztotožnil s názorem, že žalobce tím, že spoléhal na doklady VI I 1, aniž se pokusil provést laboratorní rozbor u dodaného vína, postupoval s náležitou péčí. Přístup žalobce tak žalovaný neshledal aktivním. Z výsledků laboratorních rozborů provedených akreditovanou laboratoří

správního orgánu I. stupně na základě akreditovaných metod vyplývají analytické hodnoty, ze kterých je zřejmé, že předmětné produkty uváděné na trh žalobcem byly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, a proto je nelze uvést na trh. Ohledně seznamování žalobce s výsledky laboratorních rozborů žalovaný uvedl, že nevyhovující výsledky laboratorních rozborů byly s žalobcem projednávány v rámci možností co nejdříve po provedení těchto rozborů. Žalovaný nesouhlasil s návrhem žalobce, že měl v dílčím posudku žalobce informovat o tom, že vína jsou nevyhovující, jelikož takový postup nemá oporu v zákoně. Žalovaný se neztotožnil ani s argumentací, že tím, kdo nepovolené postupy prováděl, nebyl žalobce, ale výrobce vína – společnost IM LION-GRI SRL z Moldavska. Uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce uvedl na trh předmětné nevyhovující vína a tím se dopustil správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Skutečnost, kdo nevyhovující produkty vyrobil, přitom není relevantní. Závěrem žalovaný konstatoval, že odpovědnost žalobce jako provozovatele potravinářského podniku je koncipována jako objektivní, tedy za výsledek. Připustil, že i přes objektivní odpovědnost existuje možnost se liberovat, ale v případě žalobce liberační důvody naplněny nebyly. Žalovaný se se správním orgánem prvního stupně ztotožnil i ohledně výše uložené pokuty.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Stěžejní námitka žalobce spočívá v tom, že napadené rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávných skutkových zjištěních, které byly navíc chybně právně posouzeny, přičemž žalovaný se v něm ani dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Předně žalovaný dle žalobce nesprávně konstatoval objektivní odpovědnost žalobce za správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Objektivní odpovědnost musí stanovit výslovně právní předpis, což se v tomto případě nestalo.

Subsidiárně použitelným předpisem v případě správního trestání je zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jenž za základní znak odpovědnosti stanovuje zavinění. Pokud by odpovědnost žalobce byla skutečně objektivní, je třeba tento závěr řádně odůvodnit. V opačném případě se jedná o odpovědnost subjektivní s nutností zkoumání formy zavinění, k čemuž ze strany žalovaného nedošlo.

5. I kdyby žalobce přijal závěr o objektivní odpovědnosti, žalovaný zcela nesprávně posoudil případný liberační důvod spočívající ve vynaložení úsilí, které by bylo možno po žalobci požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Žalobce dostal požadavkům právních předpisů, jelikož obchodoval pouze s vínem, jehož bezvadnost byla potvrzena dokumentem schváleným Evropskou unií [doklad VI 1 ve smyslu Nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. 6. 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína, dále jen „doklad VI 1“]. Tento dokument obsahuje laboratorní rozbor vína prokazující jeho základní kvalitativní vlastnosti, a potvrzení Evropskou unií schváleného a autorizovaného státního orgánu země vývozu, že dané víno odpovídá definicím nebo kategoriím výrobků z révy vinné, přijatým Evropským společenstvím, a bylo vyrobeno za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných OIV (Mezinárodní organizace pro révu a víno). Účelem tohoto institutu tak evidentně bylo usnadnit obchod s vínem mezi Moldavskem a zeměmi EU, a to za současné ochrany kvality dováženého vína. Žalobce připouští, že samozřejmě mohl při obchodování s vínem učinit více, otázkou však je, zda je možné po něm spravedlivě požadovat opětovné přezkoumání výslovného potvrzení o bezvadnosti vína za situace, kdy jednal dle požadavků Evropské unie. Žalobce tedy vynaložil požadované úsilí, aby k

porušení povinností nedošlo. Jestliže žalovaný chtěl chránit spotřebitele, měl na úrovni Evropské unie vyvolat jednání a zamezit dovozu vína z Moldavska, když orgán autorizovaný Evropskou unií skutečně deklaruje nezávadnost vína, které je posléze shledáno vadným. Pokud měla být někomu uložena sankce, pak autorizačnímu orgánu v Moldavsku nebo moldavským producentům, nikoliv žalobci.

6. Žalobce upozorňuje na to, že testování vína za účelem jeho laboratorní kontroly provádí na území České republiky zásadně žalovaný, jiné laboratoře k tomu nejsou uzpůsobeny a akreditovány, zasílání vzorků do zahraničí (např. Francie) je časově velmi náročné a nákladné. Otázkou zůstává, zda by takovým testům žalovaný důvěřoval a jak by se k nim stavěl. Náklady na provedení laboratorních testů by přitom tento způsob podnikání zásadně omezovaly. Laboratorní rozbor provedený žalovaným navíc nemá své opodstatnění, pokud je nezávadnost vína již deklarována dokladem VI 1.
7. Žalobce dále poukazuje na to, že byl s výsledky laboratorních testů seznamován vždy v rozsahu cca jeden až dva a půl měsíce po odebrání vzorků, i když žalovaný znal tyto výsledky poměrně brzy po zahájení laboratorního rozboru. Časová prodleva mezi odebráním vzorků a zjištěním jejich výsledků žalobce stavěla do konkurenční nevýhody, neboť po tuto dobu by neměl víno nabízet svým zákazníkům. Po žalobci však nelze spravedlivě požadovat, aby měl víno uskladněno po celou, tedy někdy až dvouměsíční, dobu mezi odebráním vzorků a seznámením s výsledky laboratorního rozboru, když tato

povinnost není uložena všem účastníkům trhu. Pokud by byl seznámen s výsledkem laboratorních rozborů dříve, nemohlo by dojít k ohrožení spotřebitelů. Žalobce navíc nemohl vadnost vína zjistit na základě senzorických a chuťových vlastností, neboť v těchto ohledech bylo kontrolované víno zcela v pořádku.

8. Další žalobní námitka žalobce zpochybňuje průkaznost laboratorních testů provedených správním orgánem I. stupně odkazem na testování vzorků téhož vína odebraných v různých místech působení jiného kontrolovaného subjektu, přičemž u každého vzorku správní orgán I. stupně dospěl k jinému zjištění. Tento nedostatek nelze zhojit prohlášením, že laboratoř je akreditovaná, a tudíž výsledky zkoumání musí být správné. Pokud je spáchání správního deliktu odůvodněno výlučně laboratorními rozborů, musí být nadány vysokou mírou kvality, což se v tomto případě nestalo. Žalovaný v rámci laboratorních rozborů shledal ve víně přítomnost etanolu z přidaného cukru a vodu, avšak nebyl schopen vysvětlit, co zjištěné údaje znamenají. V případě přítomnosti 58 % vody ve víně je nemožné, aby žalovaným nebyly rozporovány senzorické vlastnosti vína, přičemž by zároveň obsah alkoholu a další hodnoty byly v pořádku. Žalovaný tvrdí, že měřené hodnoty zjišťuje porovnáním s údaji v databázi společnosti Eurofins, jež má být k tomu certifikována. Jedinou certifikací, o kterou se žalovaná opírá, je však toliko dopis ze dne 25. 8. 2006. Dle žalobce databáze není spolehlivá. Pro posouzení žalobcem obchodovaných vín je podstatná informace o množství moldavských vín odpovídající odrůdy, oblasti a ročníku. Je-li v databázi méně než 50 vzorků moldavských vín, jak potvrdila společnost Eurofins, je nepravděpodobné, že by se v databázi našel alespoň jeden vzorek od každého vína, za jehož uvedení do oběhu je v posuzované věci žalobce trestán. Vše nasvědčuje tomu, že vzorky odebrané u žalobce nebylo s čím porovnávat, protože jsou laboratorní rozborů správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné. K prokázání výše uvedených tvrzení žalobce navrhuje provést důkaz výsledkem osob, které na straně žalovaného rozborů prováděly (Mgr. J. K., Ph.D., Mgr. P. S., Ph.D., Ing. D. V.).
9. Žalobce současně navrhuje, pokud krajský soud nezruší napadené rozhodnutí žalovaného, aby alespoň rozhodl o upuštění nebo snížení uložené sankce ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl, neboť má za to, že všechny odvolací námitky, které nadto žalobce opětovně vznáší i v podané žalobě, dostatečně vypořádal. Uvedené platí i pro námitku ohledně problematiky dovozu vína z tzv. třetích zemí do zemí Evropské unie a dokladu VI 1, v jehož textu není dle žalovaného obsažena bližší specifikace toho, na základě jakých analýz byl daný závěr učiněn. Nejsou zde zachyceny laboratorní analýzy či jejich výsledky, kterými by byly uvedené skutečnosti prokázány, ale je pouze stroze konstatována souladnost dováženého produktu s výše uvedeným. Výsledky analýzy zaměřené na konkrétní ukazatele, které byly v kontrolovaném víně dovezené žalobcem objeveny (syntetický glycerol, ethanol z přidaného cukru, voda) mezi náležitosti dokladu VI 1 nepatří, a proto nelze vyloučit, že se v zemi původu vína analýza těchto prvků ani neprovádí. Doklad VI 1 není s jistotou schopen prokázat, že by dané produkty nebyly podrobeny nepovoleným enologickým

postupům, pouze bez dalšího tvrdí, že byly splněny náležitosti pro dovoz těchto produktů z Moldavska do Evropské unie. Laboratorními rozbory, provedenými akreditovanou laboratoří na základě akreditovaných metod žalovaného, bylo zjištěno, že předmětná vína byla vyrobena nepovolenými enologickými postupy dle čl. 80 odst. 2 nařízení EU č. 1308/2013, a proto je nelze uvést na trh. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vína sudová, žalovaný upozorňuje, že je velmi těžce prokazatelné, v které fázi výroby a distribuce bylo víno podrobeno těmto nepovoleným postupům.

11. K tvrzení žalobce, že spoléhal na správnost a dostatečnost dokladu VI 1 a vynaložil tak dostatečné úsilí, aby se z objektivní odpovědnosti liberoval, žalovaný uvádí, že je vždy možné polemizovat nad hranicí mezi aktivním a pasivním přístupem při ověřování bezvadnosti obchodním produktů. Přístup žalobce při ověřování kvality dováženého vína z tzv. třetích zemí (navíc v tak velkých objemech) však za natolik aktivní přístup považovat nelze. Žalovaný netvrdí, že je doklad VI 1 zbytečný, neboť plní důležitou funkci při obchodování se zeměmi mimo Evropskou unii. Pouhé tvrzení o dodržení povinností, vyplývajících z platných právních předpisů, však není dostačující. Pro uplatnění liberace musí žalobce prokázat aktivní činnost nad rámec svých zákonných povinností, což neučinil. Nemožnost rozpoznat vady vín pouze na základě senzorických vlastností byla posouzena ve prospěch žalobce a skutečnosti, které byly žalobci správním orgánem I. stupně přičteny k tíži při úvaze o výši pokuty, jsou jasně specifikovány v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí.
12. K námitce ohledně časové prodlevy mezi odebráním vzorků a seznámení žalobce s laboratorními výsledky žalovaný uvádí, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl s výsledky seznámen po uplynutí 52, resp. 47 dnů po odebrání vzorků (a vždy co nejdříve po dni ukončení zkoušek v laboratoři). K možnému ohrožení spotřebitelů však docházelo již tím, že žalobce víno za účelem prodeje skladoval, a bylo na něm, zda bude i přes provedenou kontrolu víno dále prodávat. Ohledně nemožnosti rozpoznat vady vína na základě senzorických vlastností žalovaný zdůrazňuje, že i za skryté vady produktů nese provozovatel potravinářského podniku odpovědnost, a nemůže se jí zbavit ani tím, že k odhalení vad bylo třeba laboratorního rozboru.
13. K namítanému nesprávnému posouzení objektivní odpovědnosti u předmětných správních deliktů žalovaný opakuje, že se žalobce v projednávaném případě nedopustil přestupku, nýbrž tzv. jiného správního deliktu. Zatímco u přestupků se uplatňuje subjektivní odpovědnost, u jiných správních deliktů se jedná o odpovědnost objektivní. Skutečnost, že odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za správní delikt je v potravinovém právu koncipována jako objektivní, vyplývá i z ustálené judikatury správních soudů.

14. K žalobní námitce ohledně kvality laboratorních rozborů kontrolovaných vín žalovaný blíže odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž je toho názoru, že správní orgán I. stupně i žalovaný detailně objasnily metody, pomocí kterých byly prováděny laboratorní rozbory kontrolovaných vín. Použitá metoda laboratorního rozboru stejně jako laboratoř, která jej prováděla, je akreditována národním akreditačním programem, kterým je Český institut pro akreditaci, o. p. s. Stejně tak data v databázi Eurofins (uznána

francouzským akreditačním orgánem Cofrac), která jsou pro laboratorní rozbor využívána, jsou uznána Českým institutem pro akreditaci o. p. s. Žalobcová argumentace nedostatečným počtem vzorků moldavských vín v souvislosti s množstvím odrůd, ročníků a různých vinařských oblastí v Moldavsku svědčí o jeho neorientaci v problematice analýzy stabilních izotopů a metody vyhodnocování přídatku vody do vín. Moldavsko je z pohledu rozptylu izotopových hodnot velice kompaktním územím, ve kterém rozdílné klimatické podmínky v rámci území, které jsou pro izotopové hodnoty zásadní, hrají jen minimální roli. Vyhodnocení přídatku vody pak není nikdy prováděno na základě porovnání s konkrétním vzorkem, nýbrž s rozptylem přirozených izotopových hodnot celé země na zvolené hladině statistické významnosti, přičemž jako nevyhovující je označen vzorek, pokud opustí rozptyl přirozených hodnot, a to včetně rozšířené nejistoty stanovení. Ve vzorcích odebraných u žalobce byly prokázány relativně vysoké hodnoty přídatku vody (až 58 %). Ze statistického pohledu je pak vyloučeno, aby jakékoliv moldavské víno, které nebylo podrobeno nepovolenému enologickému postupu, vykazovalo takto vysoké hodnoty. Izotopové složení vody ve víně neodpovídalo množství vody přirozeně se vyskytující v hroznové šťávě, jednalo se tak o vodu exogenní, tedy uměle přidanou, což je stav nepovolený právními předpisy.

15. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že žalobce podal žádost o informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, týkajících se databáze Eurofins, avšak na základě licenční smlouvy je obsah předmětné databáze chráněn podle autorského práva dané francouzským právním řádem a tato žádost o informace byla odmítnuta. Rozhodující je skutečnost, že autenticita a spolehlivost produktu Eurofins byla garantována. Příklad, na kterém se žalobce snaží ilustrovat chyby a nedostatky rozborů vín, se nevztahuje k projednávané věci.
16. Žalovaný zdůrazňuje, že protiprávní jednání žalobce nespočívalo v tom, že vyrobil víno za použití nepovolených enologických postupů, nýbrž v porušení povinností související s uvedením produktů podrobených nepovoleným enologickým postupům na trh, za což byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu a byla mu uložena sankce. Pokuta byla dle žalovaného řádně individualizovaná a vzhledem k závažnosti správního deliktu přiměřená.

IV. Replika žalobce a další podání účastníků řízení

17. Žalobce v replice kromě argumentů uvedených v žalobě vyjadřuje přesvědčení, že pokud by víno z Moldavska nemuselo být opatřeno dokladem VI 1 a žalobce by si sám nechal zpracovat jeho rozbor a vystavit potvrzení o jeho nezávadnosti a souladnosti s uznávanými enologickými postupy z vlastní iniciativy, přičemž by se následně při kontrole správního orgánu I. stupně ukázalo, že víno vyhovující není, bylo by toto jednání posuzováno jako vykonáním veškerého úsilí, které bylo možno požadovat. Nevidí důvod, pro který takto není postupováno v případě rozborů a potvrzení dle požadavků Evropské unie. Problematickostí textu dokladu VI 1 nemůže být kladena k tíži žalobce. Soulad výroby vína se všeobecně uznávanými enologickými postupy, mezi něž přídatek vody a glycerolu a nadlimitní přítomnost etanolu z přidaného cukru nepatří, byl potvrzen certifikovaným a autorizovaným orgánem na úrovni samotného žalovaného. Žalobce na jednu stranu dodržel veškeré své povinnosti, na druhou stranu mu následkem toho byla uložena pokuta ve výši 350 000 Kč. K námitce vztahující se k délce doby provádění laboratorních rozborů a seznámení žalobce s jejich výsledky žalobce uvádí, že souhlasí s tím, že byl s výsledky

seznamován vždy poté, co laboratorní zkoumání skončilo, nicméně správní orgán I. stupně měl povědomí o vadnosti vín po několika dnech ode dne odběru vzorků. Tuto

skutečnost dokládají slova pronesená ministrem zemědělství Marianem Jurečkou v rámci 44. schůze Poslanecké sněmovny, v rámci které byla projednávána novela zákona o vinohradnictví a vinařství, když hovořil o tom, že v rámci dnů je možno zjistit, zda je víno vyrobeno v souladu s právními předpisy či nikoliv. Pokud by byl žalobce seznámen s dílčími výsledky rozborů dříve, víno by dále neprodával a nedošlo by k ohrožení spotřebitelů. Žalobce je si vědom, že mohl být pokutován již jen za skladování vína, aniž by jej uváděl na trh, pokuta by však v takovém případě musela být nepoměrně nižší než při prodeji. V další části repliky žalobce reaguje na vyjádření žalovaného k námitkám týkajícím se zpochybňování laboratorních rozborů. I případných 49 vzorků v databázi společnosti Eurofins je pro posouzení kvality vína s ohledem na množství oblastí, odrůd a ročníků neadekvátní počet, dle kterého nelze dospět k relevantnímu výsledku o kvalitě a vadách vína. Je zásadní dozvědět se, s jakými konkrétními vzorky byla kontrolovaná vína porovnávána a jak byla tato vína do databáze vybírána. K rozptylu přirozených izotopových hodnot v Moldavsku žalobce uvádí, že je obecně známou skutečností, že rozptyl přirozených izotopových hodnot je silně ovlivňován např. i lokálními srážkami, přičemž tyto se mohou výrazně lišit i u navzájem velmi blízkých pozemků. Žalovaný tak potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ačkoliv sám netušil, jakým způsobem správní orgán I. stupně k výsledkům dospěl.

18. Žalovaný v podání ze dne 27. 7. 2017 reaguje na repliku žalobce tak, že přestože se žalobce setrvale snaží vyvrátit skutečnost, že bylo možno vůbec jakékoliv úsilí k odhalení vína vynaložit, neuvádí žádnou vlastní aktivní činnost, kterou by v tomto ohledu podnikal (spoléhal se pouze na doklad VI 1). Za situace, kdy žalobce žádné úsilí k odhalení vad vína a zabránění protiprávnímu stavu sám nevynaložil, je dle názoru žalovaného bezpředmětné zabývat se mírou úsilí, které by bylo možno požadovat a které nikoli. Postup žalobce shledává za ryze účelový a bagatelizující reálnou závažnost jeho protiprávního jednání. Subjekt uvádějící do oběhu víno nemůže na vlastní kontrolu nezávadnosti bez dalšího rezignovat. Doklady VI 1 nezpochybňují zjištění učiněná laboratorními rozborů správního orgánu I. stupně, kterými bylo prokázáno, že vína byla podrobena nepovoleným enologickým postupům, pročez je nelze v Evropské unii uvádět na trh. Je nutno odmítnout představu žalobce, že v případě vydávání dokladů VI 1 by neměly být na víno a subjekty, jež víno distribuují, žádné požadavky, neboť se často jedná o vína poškozující oprávněné zájmy spotřebitelů. Žalobce byl s výsledky laboratorních rozborů seznamován v adekvátním čase. Podkladem kontrolního zjištění může být až výsledný protokol o zkoušce a posudek z laboratoře. V případě správního řízení jiného subjektu, na které je žalobcem odkazováno, je vysoce pravděpodobné, že víno uváděné do oběhu ve vinotéce nebylo totožné s tím, které bylo odebráno v provozovně obchodníka. Správní orgány detailně objasnily metody provedených laboratorních rozborů, stejně jako využívání databáze Eurofins. Pravost moldavských vín figurujících v databázi Eurofins je garantována samotným dodavatelem této databáze. Databáze vzorků vín tvoří celek, ve kterém jsou jednotlivé země zastoupeny formou statistických hodnot, ze kterých není zřejmé, z kolika moldavských vín jsou vytvořeny. Žalovaný zdůrazňuje, že množství vzorků je přímo úměrné geografickému charakteru území, který tyto vzorky reprezentují. K tvrzení žalobce, že společnost Eurofins neumí určit konkrétní množství přídavku vody a cukru do

vína, žalovaný uvedl, že si u této společnosti koupil pouze databázi rozptylů izotopových hodnot autentických vín, nikoli metody samotné. Žalovaný připustil, že izotopové hodnoty cukrů a vody u vinné révy jsou v různých oblastech odlišné a jsou závislé na různých podmínkách, avšak nenabývají tak zásadních rozdílů, jak si představuje žalobce. Pro Moldavsko, které je malou a klimaticky kompaktní zemí, pro kontrolu přidané vody a cukru postačí několik desítek vzorků pro postihnutí rozptylu izotopových hodnot.

19. V podání ze dne 7. 8. 2017 žalobce rozporuje, aby za úsilí k zabránění vzniku porušení povinnosti bylo považováno až zpracování „soukromého“ rozboru, jako by již jednou zpracovaný rozbor a potvrzení vydané dle komunitárních předpisů autorizovanými orgány neexistovalo. Žalobce nelze

vinit z toho, že doklad VI 1 neobsahuje poznámku o tom, na základě jaké analýzy byly závěry v tomto dokumentu uvedené zjištěny. Žalobce na rozdíl o žalovaného nemůže vědět, že vína opatřená dokladem VI 1 byla „často“ vadná, obzvláště když o tom není žalovaným informován. Žalovaný o případných vadách vína musel vědět nepoměrně dříve, než mu výsledky oznámil. Mohl tak ochránit trh a spotřebitele a zajistit tak pozitivní dopad minimálně na posouzení výše pokuty uložené žalobci. Žalovaný při laboratorním zkoumání v jiných správních řízeních nakládal s posuzovanými víny obou subjektů jako s víny zcela totožnými, argumentace žalovaného, že se jednalo o víno rozdílné, je nesmyslná. Sama společnost Eurofins neumí určit konkrétní míru objemu přidané vody a etanolu z přidaného cukru do vína (oproti žalovanému), žalobce tak pochybuje o správnosti napadených laboratorních rozborů. Konstatování, že databáze je certifikovaná a musí být tedy bezvadná, je nedostatečné. Jako důkaz proto navrhuje provést znalecký posudek nebo odborné vyjádření analyzující postup Státní zemědělské a potravinářské inspekce a jí prováděných laboratorních rozborů.

20. V přípisech ze dne 18. 6. 2018 a ze dne 21. 8. 2018 žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 103/2016-107, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2018, č. j. 31 Ad 19/2016-149 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), v nichž byly projednávány případy, které se s projednávanou věcí shodují v podstatných znacích, přičemž rozhodnutí žalovaného byla krajskými soudy zrušena. Žalobce proto důvodně očekává, že krajský soud bude i v tomto případě rozhodovat obdobně.
21. Dne 4. 10. 2018 reagoval žalovaný sdělením, ve kterém upozorňuje, že rozsudky krajských soudů, na které žalobce upozornil, byly Nejvyšším správním soudem zrušeny (viz rozsudek ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, rozsudek ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28). Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu konstatoval, že se dovozce vína nemůže zprostit objektivní odpovědnosti pouze tím, že jej dovezl spolu s potřebnými doklady. Pouhou legálnost dovozu vína tak nelze označit za „vynaložení veškerého úsilí“, navíc ke změně naměřených hodnot a zhoršení kvality vína může dojít i v průběhu přepravy.

V. Ústní jednání konané dne 26. 3. 2019

22. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě a jejích doplnění, ve vyjádření k žalobě, resp. v replice k tomuto vyjádření, a odkázali na jejich obsah.

VI. Posouzení věci soudem

23. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce s právními závěry žalovaného (a správního orgánu I. stupně), v nichž konstatovali, že žalobce porušením čl. 80 odst. 2 písm. c) nařízení EU č. 1308/2013 spáchal správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Žalobce především namítá, že žalovaný a správní orgán I. stupně nesprávně posoudili otázku objektivní odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt, resp. otázku naplnění liberačního důvodu pro zproštění se odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství ze strany žalobce tím, že si k dovezenému vínu opatřil doklad VI 1, který pro dovoz ze třetích zemí vyžaduje právo Evropské unie.
25. Krajský soud předně považuje za nezbytné zdůraznit, že z hlediska právního posouzení téměř shodnými námitkami žalobce a ve skutkově obdobných případech (jednalo se rovněž o uvádění

moldavského vína na trh) se krajský soud zabýval v rozsudcích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 29 A 245/2016-156 (*Vinařství Noemi, s. r. o.*), a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 31 A 103/2016-154 (*Vinařství U Kapličky s. r. o.*), v nichž žalobce ostatně zastupoval totožný právní zástupce jako je tomu u žalobce v nyní projednávaném případě. V posledně jmenovaném případě byl nadto krajský soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018-25, neboť předchozí žalobcem citovaný rozsudek krajského soudu ze dne 26. 4. 2018 byl kasačním soudem zrušen. Obdobně byl zrušen i žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 7. 2018, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018-28. V nyní projednávaném případě krajský soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit či jakkoliv je revidovat, tím spíše, že právní zástupce žalobce v řízeních před správními soudy používá ve skutkově podobných případech téměř totožného argumentačního schématu (jako v nyní projednávaném případě žalobce).

26. Jak již bylo rekapitulováno, žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, dle něhož „*právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.*“ Pokud žalobce namítá, že jeho odpovědnost byla odpovědností subjektivní, a proto se žalovaný měl zabývat jeho zaviněním, s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. V případech deliktů uvedených v § 39 zákona o vinohradnictví a vinařství totiž zákon zakotvil objektivní odpovědnost,

příčemž výslovně nepožaduje, aby pachatel správní delikt zavinil, a nezmiňuje ani žádnou konkrétní formu zavinění. Nelze přitom přisvědčit žalobci v tom, že zavinění jako obecný znak každého správního deliktu je nutno dovodit subsidiárně z § 3 zákona o přestupcích. V oblasti veřejného práva je totiž (na rozdíl od oblasti práva soukromého) odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob koncipována převážně na principu objektivní odpovědnosti, ve většině případů tedy zákon pro vznik odpovědnosti nevyžaduje zavinění subjektu. Ke vzniku odpovědnosti za správní delikt tak postačuje, jsou-li naplněny znaky deliktu stanovené zákonem bez ohledu na to, zda lze v daném případě přičíst odpovědnému subjektu jednu z forem zavinění, či nikoliv [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59: *„Odpovědnost právnických osob a fyzických osob při výkonu podnikání nebo v souvislosti s podnikáním za správní delikt ve veřejném právu má převážně objektivní charakter a nastupuje naplněním skutkové podstaty příslušného deliktu. Obligatorním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby (nebo fyzické osoby jako podnikatelského subjektu) tedy v naprosté většině případů není zavinění. Platná právní úprava zpravidla nezná liberační důvody, jejichž uplatněním by se tato osoba zprostila odpovědnosti. K vyvození odpovědnosti stačí pouhý fakt porušení či nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě. Tato odpovědnost, někdy označovaná jako absolutní, však s sebou vždy přináší riziko nepřiměřené tvrdosti a možné nespravedlnosti (Mates P. a kol.: Základy správního práva trestního, C.H. Beck, 3. vydání, Praha 2002, s. 102). Proto v souladu s judikaturou správních soudů v obecné rovině nelze možnost liberace odpovědného subjektu (zproštění odpovědnosti za určitých okolností) zcela vyloučit.“*]. Není-li tedy v případě správního deliktu výslovně stanoveno zavinění jako znak skutkové podstaty, jedná se o odpovědnost objektivní, u níž zavinění není nutné zkoumat. Pachatel se správního deliktu dopustí bez ohledu na to, zda porušení právní povinnosti zavinil. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se tak nedopustili žádného pochybení, jestliže se blíže nezabývali zaviněním žalobce. Nejednalo se o znak skutkové podstaty, a jeho naplnění proto nebylo podmínkou pro to, aby byl žalobce shledán vinným ze spáchání předmětného správního deliktu.

27. Pokud žalobce namítal, že sankcí měl být dotčen moldavský producent vína a nikoliv on, krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že pro posouzení věci není relevantní, kdo nevyhovující víno vyrobil, ale skutečnost, že nevyhovující víno bylo žalobcem uvedeno na trh v rozporu s čl.

80 odst. 2 písm. c) nařízení EU č. 1308/2013. Žalobce byl objektivně odpovědný za to, že vína uváděná na trh nebyla v souladu s pravidly uvedenými v příloze VIII. citovaného nařízení. Otázka, kdo nevyhovující vína vyrobil, nebyla předmětem kontroly ani navazujícího správního řízení.

28. Za druhou stěžejní námitku žalobce považuje nesprávné posouzení otázky naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, dle něhož *„právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.“* Žalobce opakovaně namítá, že kontrolované víno doprovázel doklad VI 1, které pro dovoz ze třetích zemí vyžaduje právo EU a nemohl se tak dopustit jednání v rozporu se zákonem. Ani tuto žalobní námitku nicméně krajský soud nepovažuje za důvodnou.

29. Otázkou možné liberace ve skutkově i právně obdobné věci se zabýval jak Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích č. j. 7 As 217/2018-25 a č. j. 7 As 326/2018-28, tak i krajský soud v citovaném rozsudku č. j. 29 A 245/2016-156, na jejichž závěry krajský soud nyní v podrobnostech odkazuje, neboť jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Správní soudy zde shodně konstatovaly, že doklad VI 1 společně se zprávou o výsledku analýzy vypracovanou subjektem nebo útvarem pověřeným zemí, ze které výrobek pochází, je dokumentem, který primárně umožňuje vstup výrobků ze třetích zemí na trh EU. Jde pouze o administrativní povolení ke vstupu předmětného vína do prostoru EU, které kontroluje primárně celní úřad jakožto kompetentní úřad umožňující vstup produktu do volného oběhu. Jinak řečeno, tento doklad představuje pouze nezbytnou podmínku pro vstup vína na území EU a bez něj by moldavské víno do ČR vůbec nemohlo být dovezeno. Předložení takového dokumentu však nelze považovat za „*vynaložení veškerého úsilí*“, které vyžaduje § 40 zákona o vinohradnictví a vinařství k liberaci ze spáchaného deliktu, neboť ve spojení „*vynaložení veškerého úsilí*“ je zjevně obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky pro legální dovoz vína do ČR. Pokud byl žalobce sankcionován za to, že jím prodávané víno nesplňovalo požadované enologické postupy, nemůže se zprostit objektivní odpovědnosti za kvalitu tohoto vína pouze na základě toho, že je dovezl s doklady potřebnými k legálnímu dovozu. Pouhou legálnost dovozu vína totiž nelze označit za „*vynaložení veškerého úsilí*“. Ustanovení § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství se netýká pouze zjevných vad do oběhu uváděného produktu, nýbrž i skrytých vad, u kterých je taktéž nutno požadovat vynaložení patřičného úsilí (srov. např. i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2016, č. j. 30 A 162/2015-36). Pro naplnění liberačního důvodu tedy nepostačuje pouhé spolehnutí se na kontrolu kvality vína provedenou dodavatelem (resp. útvarem, který v zemi původu provedl laboratorní testy). Pokud se tedy žalobce domáhal zproštění odpovědnosti za správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství pouhým předložením dokladu VI 1, takový podklad ke zproštění jeho odpovědnosti vést nemohl.
30. Další okruh žalobních námitek se týkal laboratorních rozborů, v nichž žalobce zpochybňuje průkaznost výsledků provedených laboratorních rozborů, a to jednak z toho důvodu, že u vína téže šarže odebraného u jiného obchodníka byly žalovaným a zákazníkem žalobce zjištěny různé výsledky, jednak z toho důvodu, že by přídavek vody ve víně musel být seznatelný i senzorycky. Krajský soud nicméně ani tyto námitky, které žalobce přdestřel již v průběhu odvolacího řízení, neshledal důvodnými, přičemž se ztotožňuje se způsobem, jakým tyto námitky vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
31. Ve vztahu k prvnímu důvodu ohledně různých výsledků rozboru vína téže šarže krajský soud uvádí, že ani jeden ze vzorků, na které žalobce poukazuje, nebyly odebrány u žalobce a netýkají se nyní projednávané věci (proto krajský soud ani neprováděl dokazování k této otázce). Kromě toho žalovaný poukázal na to, že vzorky byly odebrány z nádob, se kterými mohlo být manipulováno. Tuto skutečnost žalobce nevyvrací, pouze poukazuje na složitý způsob úpravy

některých zjišťovaných aspektů. Zcela přitom ovšem pomíjí skutečnost, že lze-li s obsahem nádob manipulovat, lze je jistě naplnit také zcela jiným vínem v rozporu s označením

nádoby. Není tedy potřeba nijak složitě víno upravovat. I kdyby ovšem tento příklad znamenal, že výsledky jedné z analýz byly nesprávné, rozhodně nelze z jediného případu dovozovat, že laboratorní výsledky prováděné laboratořemi žalovaného jsou obecně nevěrohodné a neprůkazné. Krajský soud neshledává nevěrohodnost výsledku provedených analýz ani ve vztahu ke zkoumání přídavku vody. Žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a logicky objasnil, že přídavek vody (např. 90 %) udává, kolik z celkového množství vody ve víně (což je cca 80 %) představuje exogenní vodu, tedy vodu přidanou navíc, oproti vodě přirozeně se vyskytující v hroznech. U vody obsažené ve víně se musí jednat o vodu, která byla získána výhradně z hroznové šťávy, a její izotopové složení tomu musí odpovídat. Jsou-li laboratorními rozbory na izotopovém poměru kyslíku prokázány odlišné hodnoty, než má tato voda z hroznů mít, pak lze tvrdit, že při výrobě vína došlo k přídavku exogenní vody. Krajský soud nijak nezpochybnuje, že přidání takového množství vody nebylo zjištěno senzorycky. Takto přidaná voda byla součástí procesu vzniku vína, takže výsledný produkt mohl bezpochyby získat obvyklé senzorycké vlastnosti vína, byť možná nebyly nijak oslnivé. Rozhodně by však tento produkt, navíc při doslazení v průběhu procesu výroby a po přidání glycerolu, mohl být objektivně senzorycky hodnocen jako víno, oproti produktu vytvořenému prostým zředěním vína určitým množstvím vody, který by zcela jistě senzorycky víno příliš nepřipomínal.

32. Pokud žalobce v této souvislosti namítá nepřezkoumatelnost databáze společnosti Eurofins a věrohodnost výsledků laboratorních rozborů, jelikož mu nebylo objasněno, jaké údaje o vínech, resp. jaké množství moldavských vín jsou v databázi obsaženy, resp. že žalovaný neměl dostatečně reprezentativní výběr vzorků, s nimiž porovnával zjištěné údaje, ani této námitce krajský soud žalobci nepřisvědčil. Krajský soud se při jejím posouzení zaměřil na to, zda protokoly o zkoušce a posudky zkušební laboratoře jsou s ohledem na svůj obsah relevantní a věrohodné a zda lze z nich dovodit rozhodné odborné závěry, získané na základě relevantních metod a postupů. Ze správního spisu vyplývá, že každý protokol o zkoušce obsahuje výčet analýz s uvedením naměřených hodnot, rozšířených nejistot stanovení a kódu metody ke každé analýze. Výčet jednotlivých metod je pak proveden samostatně s uvedením kódu metody, principu metody, identifikace metody, pořadového čísla zkoušky a ceny. Výsledky analýzy jsou shrnuty v posudku, který vždy jasně stanoví, v jakých znacích vzorek nevyhovuje stanoveným normám a kterým. Analýza přídavku vody je prováděna pomocí metody V 127 – metoda SZPI 4903 (*Compendium of international methods of wine and must analysis*, OIV-MA-AS2-12:R2009), analýza etanolu z přidaného cukru pak pomocí metody V 137 – kombinace výsledků ze dvou metod, a sice metody SZPI 4901, 4902 (*Compendium of international methods of wine and must analysis*, OIV-MA-AS311-05:R2011, OIV-MA-AS312-6:R2009). Pořadové číslo zkoušky (v případě metody V 127 jde o pořadové číslo 104, v případě metody V 137 č. 102, 101) je pořadovým číslem dle přílohy osvědčení o akreditaci. Je-li tedy v seznamu metod toto číslo uvedeno, je tím zároveň dokládána akreditace dané zkoušky. Z uvedeného vyplývá, že v posuzované věci byly všechny analýzy provedeny na základě akreditovaných metod, přičemž relevantnost, platnost ani průkaznost těchto metod nebyla žalobcem ve správním řízení nijak konkrétně zpochybněna. Žalobce zpochybňoval pouze věrohodnost výsledků s ohledem na různé výsledky analýz vína označeného toutéž šarží u jiných subjektů, jak však bylo uvedeno výše, tato skutečnost v daném případě nevedla ke zpochybnění výsledků rozborů.

33. K námitce žalobce ohledně neprůkaznosti databáze Eurofins s ohledem na její nedostatečnou certifikaci, krajský soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalovaného, že certifikaci Eurofins uznává v návaznosti na francouzský akreditační orgán Cofrac i Český institut pro akreditaci, o. p. s., který tuto certifikaci považuje za dostatečně prokázání autenticity vzorků v databázi. Pokud je

autenticita a spolehlivost databáze garantována společností Eurofins, která je akreditovaná národním francouzským akreditačním orgánem Cofrac, a pokud platnost předmětného certifikátu uznal i Český institut pro akreditaci jako národní akreditační orgán ČR, krajský soud nikterak nepochybuje o tom, že databáze poskytuje dostatečně spolehlivá a relevantní data pro potřeby úředních kontrol Státní zemědělské a potravinářské inspekce jako orgánu dozoru v oblasti vinařství. Žalobce ostatně žádné relevantní důvody zpochybňující tento závěr neuvádí. Ze stejného důvodu krajský soud odmítá i námitku žalobce, že by celkový postup při kontrole vín měl být přezkoumán odborníky, neboť akreditované zkušební postupy Státní zemědělské a potravinářské inspekce jsou pravidelně přezkoumávány nezávislými odborníky Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., v rámci akreditačních auditů.

34. Neobstojí ani námitka, že žalobci mělo být objasněno, jaké údaje o vínech jsou do databáze Eurofins zahrnuty, resp. že databáze nemůže být spolehlivým pokladem, pokud by v ní bylo nedostatečné množství vzorků moldavských vín. Jak bylo žalobci sděleno již v prvostupňovém rozhodnutí, metoda stanovení přídatku vody do produktů vinné révy je založena na porovnání naměřených hodnot izotopu kyslíku zkoumaného vzorku vína s databázemi přirozených hodnot autentických vzorků vín a vody. Z toho vyplývá, že vyhodnocení přídatku vody není prováděno na základě porovnání zkoumaného vína s konkrétním vzorkem, ale s rozptylem přirozených izotopových hodnot celé země na zvolené hladině statistické významnosti, přičemž jako nevyhovující je vzorek označen, pokud opustí rozptyl přirozených hodnot. Argumentace žalobce tedy neodpovídá principu stanovení přídatku vody do vína, jelikož při tomto postupu se nepracuje s žádným konkrétním „seznamem moldavských vín“, ale pouze s databází rozptylů přirozených izotopových hodnot vztahujícím se na celou zemi. Databáze vzorků vín tvoří celek, ve kterém jsou jednotlivé země zastoupeny formou statistických hodnot, ze kterých není zřejmé, z kolika moldavských vín jsou vytvořeny.
35. V nyní projednávaném případě považuje krajský soud za podstatné, že rozhodující data (rozptyl přirozených izotopových hodnot) byla v průběhu správního řízení zjištěna z databáze, jejíž spolehlivost byla řádně akreditována, přičemž není důvod pochybovat o autenticitě vzorků v databázi a jejich dostatečnosti. Vzhledem k metodě vedoucí ke stanovení přídatku vody do vína tedy nebylo třeba zjišťovat, z jakých konkrétních vín, resp. z jakého množství vzorků byla databáze vytvořena; podle tvrzení žalovaného to ani nebylo možné (v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobcem požadovaná data – počet moldavských vín – reálně není možné z tohoto systému extrahovat, neboť jsou součástí použitého modelu, který slouží k laboratorní analýze). Soudu ostatně není známo, v čem by zjištění konkrétního množství moldavských vín zařazených do databáze mohlo napomoci objasnit zjištěný skutkový stav, jelikož žalobce svou argumentaci postavil pouze na spekulacích a subjektivních pocitech, že databáze byla

nedostatečná, aniž by toto své přesvědčení jakkoli doložil, resp. aniž by uvedl, jaké množství vzorků by bylo pro posouzení věci dostačující.

36. Z uvedených důvodů krajský soud pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhované důkazy k této otázce (výslech osob, které na straně Státní zemědělské a potravinářské inspekce rozbor prováděly, a výslech žalovaného, konkrétně Ing. M. K. a Ing. V. O., či důkaz samotnou databází Eurofins). Z vyjádření žalovaného vyplývá, že o informace o předmětné databázi si žádal vlastním jménem i právní zástupce žalobce, JUDr. Vojtěch Mihalík, a to v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Zde však nešlo o úkon žalobce a nešlo ani o úkon v rámci probíhajícího správního řízení. Z tohoto důvodu by bylo zcela nadbytečné provádět dokazování listinami prokazujícími podání uvedené žádosti JUDr. Vojtěchem Mihalíkem a postup správních orgánů navazující na tuto žádost. Žalobcem předkládané listiny jsou proto pro projednávanou věc irelevantní a z tohoto důvodu soud považoval provádět dokazování těmito listinami za nadbytečné. Krajský soud rovněž neprováděl dokazování

rozhodnutími správních orgánů, ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Stejně tak neprováděl dokazování ani výtiskem internetové stránky www.szpi.gov.cz, jelikož z obsahu žaloby není zřejmé, co by chtěl žalobce tímto důkazem prokázat. Po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnosti tvrzené účastníky vyhodnoceny již z provedených důkazů a obsahu správního spisu, přičemž navržené výsledky osob by na daných závěrech nemohly nic změnit.

37. K námitce týkající se časové náročnosti a nákladnosti laboratorních testů krajský soud konstatuje, že není věcí správního orgánu, tím méně soudu, aby hodnotil dostupnost nebo nákladnost těchto rozborů. Žalobce uváděl na trh tisíce litrů vína, takže provádění (byť nákladných) rozborů se nejeví jako přehnaný požadavek. Žalobce dále namítal, že mu bylo fakticky přičteno k tíži to, že mu byly výsledky rozborů oznámeny až po dlouhé době (jeden a půl až necelé dva měsíce po kontrole). Jak je však patrné ze správního spisu, žalobce byl seznámen s výsledky rozborů vždy v řádu několika dnů po ukončení rozborů, není tedy pravdou, že by žalovaný otálel se sdělením laboratorních výsledků. Jednotlivé dílčí výsledky zkoušek by sice teoreticky mohly být oznamovány kontrolované osobě průběžně (jsou-li tyto zkoušky prováděny průběžně), nicméně pro správní řízení jsou rozhodující výsledky souhrnné, které jsou také souhrnně zaznamenávány v posudcích a protokolech o zkoušce. Ani z žádného právního předpisu, ani z povahy věci proto neplyne žalovanému povinnost informovat kontrolované osoby o dílčích výsledcích zkoušek. Pokud má tedy žalobce za to, že se z důvodu časové prodlevy mezi odebráním vzorků a seznámením se s výsledky dostal do značné konkurenční nevýhody, krajský soud dobu provedení zkoušek, kterou zachycují jednotlivé posudky a protokoly o zkoušce, nepovažuje za nepřiměřeně dlouhou. V této souvislosti je nucen spíše poznamenat, že takový důsledek byl způsoben pouze tím, že žalobce již předem nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Kdyby takové úsilí vynaložil, jistě by po něm nebylo možné spravedlivě žádat, aby před výsledkem rozborů závadné víno skladoval a vyčkával na informaci o výsledku rozborů. V opačném případě musí nést negativní důsledky toho, že nebyl předem dostatečně obezřetný. Krajský soud

dobu provedení zkoušek, kterou zachycují jednotlivé posudky a protokoly o zkoušce, nepovažuje za nepřiměřeně dlouhou. Je také nutno poznamenat, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nepřičetli žalobci k tíži samotnou délku prováděných zkoušek, ani skutečnosti, které by se bezprostředně (a nevyhnutelně) vázaly právě k této délce, naopak to bylo ohrožení velkého množství spotřebitelů, přičemž tato skutečnost plyne jednak z velkého objemu závadného vína, jednak ze skutečnosti, že toto víno žalobce dále distribuoval. Není rozhodné, kdy tak učinil.

38. S výše uvedeným úzce souvisí i posouzení návrhu žalobce na upuštění od uložení sankce, příp. její moderace. Krajský soud k tomu uvádí, že moderační právo soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jedině v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Krajský soud je toho názoru, že tomu tak v projednávaném případě není.
39. Zákon o vinohradnictví a vinařství předmětné delikt ní jednání dle § 39 odst. 1 písm. ff) postihuje při poměrně velkém rozmezí zákonné sazby ukládané pokuty, a to od 0 Kč do 5 000 000 Kč (§ 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství). Je zřejmé, že v tomto rozmezí se oba správní orgány pohybovaly a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročily. Při

určení výše pokuty správní orgán I. stupně zohlednil kritéria potřebná pro její individualizaci, tj. vycházel z podrobné analýzy majetkových poměrů žalobce tak, aby pro něj pokuta nebyla likvidační, avšak měla ve vyvážené míře stále represivní charakter, což v rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Dle názoru krajského soudu uložená pokuta odpovídá okolnostem projednávané věci, v níž byla zohledněna všechna relevantní kritéria pro určení výše pokuty a je výsledkem jasné a strukturované úvahy správních orgánů. Nad rámec výše uvedeného je nutno uvést, že se žalobce rozhodl prodávat předmětné víno i za situace, kdy teprve čekal na výsledky laboratorních testů z odebraných vzorků. Musel si být proto vědom toho, že v případě negativních výsledků bude odpovědný za následky s tím spojené. Lze však dodat, že dopady sankce by byly jistě méně citelné, pokud by měl žalobce smluvně založenou možnost se na svých dodavatelích v případě postihu způsobeného kvalitou dodaného vína hojit formou smluvní pokuty.

VII. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému

by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu